

בית המשפט המחוזי במרכז-לוד

פס"ד קביעת מזונות בענינו של אב אמיד במיוחד

67824-01-22

השופטים

1. צבי ויצמן (אב"ד)
2. צבייה גרדשטיין פפקין
3. אבי סתיו

מערער

ד. מ.

- נגד -

משיבה

מ. מ.

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (כב' הש' מ. פולוס) מיום 19.12.21 (תלה"מ 20-06-35387) במסגרתו חויב המערער במזונות בנו הקטין בשיעור של 3,000 ₪ לחודש, בצירוף 30% מהוצאות המדור ואחזקתו וכן ב-80% מהוצאות הבריאות והחינוך של בנם הקטין.

המערער סבור כי שיעור חיובו במזונות הקטין הוא הרבה מעבר לצרכי הקטין וכי אינו מתחשב ביחס יכולות הצדדים ובכלל זה הרכוש הרב העומד לזכותה של המשיבה ובחלוקת זמני השהות של הצדדים עם הקטין.

וביתר פירוט -

1. הצדדים נישאו בשנת 1995 ולהם 4 ילדים, שלושה מהם בגירים והקטן ר. יליד 16.12.11 (להלן – הקטין) – בעניינו עוסק הערעור. בין הצדדים התגלע סכסוך ובית המשפט קבע את מועד הקרע בעניינם בחודש 3/20.
2. בתביעת המשמורת אותה ניהלו הצדדים הוכרע כי המשמורת על הקטין תהא למשיבה ולמערער נקבעו זמני שהות עם הקטין באופן הבא - בימי שני פעם בשבועיים, איסוף מהמסגרת והשבה למסגרת למחרת. בימי רביעי פעם בשבועיים, איסוף מהמסגרת והשבה לבית האם בשעה 20:00, היינו ללא לינה. כך נקבע כי בכל סופ"ש שני המערער יאסוף את הקטין ביום שישי מהמסגרת ויביאו למסגרת ביום ראשון בבוקר. מילים אחרות, הקטין לן אצל המערער 3 ימים מתוך 14 ואצל המשיבה 11 יום מתוך 14.
3. לעת עתה מתגוררת המשיבה עם הקטין בבית המשותף לצדדים בעיר ****.
4. על שם המערער או חברות בבעלותו נכסי נדל"ן רבים מאוד ובכללם בתים, מגרשים, בניינים, זכויות במרכז מסחרי ומניות אשר צמודה להן זכות לנדל"ן. לגבי חלק מהנכסים קיימת הסכמה בין הצדדים כי הם משותפים ולגבי חלקם חלוקים הצדדים. המחלוקת הרכושית טרם התבררה עד תומה, ובעניין זה ישנו הליך נוסף תלוי ועומד.
5. המשיבה העמידה את צרכי הקטין ע"ס למעלה מ - 17,500 ₪ לחודש בצירוף דמי מדור בשיעור של כ 3,400 ₪ נוסף לתשלומי המשכנתא.

6. ביום 16.7.20 ניתנה החלטת בית משפט קמא באשר לחיוב המערער במזונות זמניים ולפיה חויב המערער במזונות בשיעור של 1,650 ₪ לחודש וכן נקבע כי ימשיך ויישא לעת עתה בכל הוצאות המשכנתא והוצאות אחזקת המדור של בית הצדדים. לבד מכך יישא המערער ב-70% מהוצאות החינוך והבריאות של הקטין. פסק דינו של בית משפט קמא
7. בית המשפט קבע בפסק דינו כי עסקינן במשפחה אמידה מאוד, החיה ברווחה כלכלית וברמת חיים גבוהה. לעניין זה התייחס בית המשפט לשוויו של בית המגורים בו מתגוררת כעת המשיבה (הוערך על ידה בלמעלה מחמישה מליון ₪) ולשווי של בית המגורים הנוסף הנמצא בבנייה, מחצית נוספת בבית מגורים שנמכר בין לבין (בגינו מגיע למשיבה סך 1.25 מליון ₪) וכן שתי מניות לזכות ברכישת נדל"ן של חברת ***. לבד מכך ציין בית המשפט כי המערער עצמו בתצהירו הרכושי ציין כי רשומים על שמו שלו בלבד הנכסים הבאים - מגרש ב*** (נרכש עובר לנישואין); מגרש חקלאי ברחובות*** (ניתן במתנה מהוריו); בניין ב**** (ניתן במתנה מדודו לאביו ומאביו אליו), דירה ב*** (ניתנה במתנה מאמו); דירה ב**** בניין ב**** ומגרש ב**** שנרכשו על ידי הוריו. כך נמצאת בבעלות מלאה של המערער חברת *** , אשר אף בבעלותה נכסי מקרקעין מרובים – ובכללם מגרש ב***, 75% ממרכז מסחרי ב****, מגרש ב**** ו- 25% במגרש לדיור מיוחד ומרכז מסחרי ב****. עוד מצויה בבעלותו המלאה של המערער חברת *** אשר לה 90% מהזכויות מבניין ב***, ומגרש ב****. מנגד צוין כי המערערת, אשר עד למועד הפירוד עבדה בעסקים המשפחתיים, אינה עובדת ואינה זוכה למקור הכנסה שוטף.
8. בית המשפט מצא כי בכל הקשור להכנסות המערער, רב הנסתר על הגלוי, שכן המערער לא צירף פירוט דו"חות רווח והפסד של חברות בבעלותו, לא צירף תדפיסי חשבון בנק של כל החשבונות בהם הוא או חברות בבעלותו שותפים ולא צירף את מלוא הדו"חות הכספיים המבוקרים בעניינו שלו. בית המשפט העריך כי עסקינן באיש עסקים אמיד, עתיר נכסים, אשר לטענתו חלקם ניתנו לו במתנה וממילא אין למשיבה חלק בהם.

9. מאידך מצא בית המשפט כי טענות המשיבה לעניין צרכי הקטין מופרזות ומוגזמות וכי הקבלות שצירפה כראיה להוצאות כאלו ואחרות שולמו בכרטיסי אשראי של צדדי ג' ולא שלה. בצד זה הוסיף את המשפט את התרשמותו כי "איתנותו הכלכלית של האב לא תפגע כתוצאה מתשלום דמי מזונות ביד רחבה עבור הקטין. יש לזכור כי עיקר נטל הטיפול נופל על כתפי האם, בשים לב להסכמות הצדדים בדבר הסדרי שהות". בית המשפט ציין כי בעת אומדן צרכי הקטינים יש לתת את הדעת לאמידות המשמעותית של המערער ואיתנותו הכלכלית, יחד עם זאת אין לקבוע דמי מזונות מופרזים שאינם נמצאים בהלימה לצרכי בפועל של הקטין.

10. לפיכך ובשים לב לפערי ההכנסות, לרבות הכנסות המערער מנכסי נדל"ן בבעלותו ובבעלות חברות שבבעלותו המלאה, ובעיקר להיקף הנדל"ן המוחזק על ידי המערער ולטענתו שייך לו בלבד (עניין שיתברר במסגרת ההליך הרכושי), ובהתחשב בכך שזמני השהות של המערער עם הקטין מצומצמים ועיקר הנטל נופל על כתפי המשיבה, חייב בית המשפט את המערער במזונות הקטין בשיעורים וברכיבים הבאים – בגין מזונות הקטין ישלם המערער למשיבה סך של 3,000 ₪ בחודש. בנוסף ישלם 30% מהוצאות המדור בשל תשלומי המשיבה למשכנתא או שכר דירה כאשר תקרת שכר הדירה/המשכנתא שתשלם המשיבה תעמוד על סך של 8,000 ₪ בחודש, וכן 30% מהוצאות אחזקת המדור, היינו ארנונה, מים, גז, חשמל, טלפון, כבלים ואינטרנט. עוד נקבע כי נוכח הפערים ביכולות הכלכליות של הצדדים ישא המערער ב-80% מהוצאות הבריאות והחינוך של הקטין ובכלל זה שיעורי עזר, חוגים וקייטנות וזאת תוך קיזוז תשלום מענקים שיתקבלו, אם יתקבלו, מהביטוח הלאומי. כך נקבע כי תשלומי המוסד לביטוח לאומי בגין הקטין ישולמו לידי האם ויתווספו לדמי המזונות. החיוב יחל מחודש ינואר 2022 ועד מועד זה ישולמו דמי המזונות בהתאם להחלטה הזמנית שניתנה. בית המשפט הוסיף וציין כי אינו מוצא להורות על השבת חלק מהתשלום אותו שילם המערער בגין תשלומי המשכנתא (בהחלטה למזונות זמניים חויב, כאמור, המערער, במלוא החזרי המשכנתא) בהיותם בגדר מזונות שנאכלו. בית המשפט ציין כי במסגרת פסק דינו לא

התייחס לאופן חלוקת תשלום המשכנתא בין הצדדים לאחר מועד פסק הדין, עניין שקשור להליך הרכושי. בית המשפט לא מצא לעשות צו להוצאות נוכח שיעור המזונות המופרז שנתבע מלכתחילה על ידי המשיבה. תמצית טענות המערער

11. ערעורו של המערער מתייחס הן לפסק הדין והן להחלטה למזונות זמניים מיום 16.7.20. לטענת המערער, שגה בית המשפט בכך שפסק סך מזונות גבוה מאוד וחסר בסיס לקטין אחד העולה בחישוב כולל על כ-15,000 ₪ לחודש. בדומה גם ההחלטה למזונות זמניים משיתה על המערער את מלוא תשלומי המשכנתא העולים כדי 8,200 ₪ לחודש בצירוף 800 ₪ לביטוח הדירה.

12. בית המשפט התעלם מאורח החיים הצנוע של הצדדים, מכך שהם עשו שימוש ברכבים פשוטים וישנים יחסית, הריהוט בביתם היה פשוט ומנימליסטי והעובדה שהקטין מעולם לא טס לחו"ל ואף מיעט לבלות בנופשים בארץ.

13. בית המשפט התעלם מחוסר אמינותה של המשיבה שהבריחה סך של 1.25 מליון ₪, הפריזה בהוצאות הקטין תוך שימוש בקבלות שאינן קשורות כלל לקטין ואשר הוצאו מכרטיסי אשראי של צדדי ג', הגישה כנגד המערער תלונות שווא ועוד.

14. שגה בית המשפט בכך שלא הקדים והעריך תחילה את צרכי הקטין וכן לא קבע את יחס היכולות הכלכליות של הצדדים. בנדון לא הוכח כי צרכי הקטין עולים על צרכיו של קטין רגיל ומכל מקום המשיבה לא עמדה בנטל להוכיח את צרכי הקטין. בית המשפט התעלם מהדין העברי לפיו צרכיו של קטין אינם תלויים בעושרו של אביו וכי אין שוני בין צרכיו ההכרחיים של ילד להורה אמיד לצרכיו ההכרחיים של ילד להורה עני.

15. שגה בית המשפט בהתעלמו לחלוטין מיכולתה הכלכלית של המשיבה ומכושר השתכרותה בין אם ככזו המתמצאת בשיווק נדל"ן נוכח עבודתה בחברות המשפחתיות, ובין אם כמורה או מדריכת פילאטיס, עיסוקים שהוכשרה להם. כך התעלם בית המשפט מרכושה של המשיבה ומכך שבעת זו יש ברשותה כמה מיליוני ₪ הן מחלקה במחצית דירה שנמכרה ב****, הן מכספים

שהוברחו על ידה כפי שנקבע בהחלטה מיום 16.7.20, ועוד זאת לבד מהעובדה שהיא זכאית למחצית מנכסים שונים אשר אין מחלוקת שהם בבעלות משותפת של הצדדים והמוערכים בסך של כ-15 מליון ₪.

16. שגה בית המשפט בקביעתו כי בכל הקשור להכנסות המערער רב הנסתר על הגלוי וכי המערער לא הביא תיעוד המעיד על הכנסותיו. המערער צירף תיעוד שהוכן על ידי רואי החשבון שלו ביחס לשתי החברות אשר למערער חלק בהן וממנו עולה כי הרווחים עולים לכ-760,000 ₪ לשנה ולא לחודש כפי שטען אחיה של המשיבה בעדותו על דרך הסתם. שגה בית המשפט בקביעתו כי היה על המערער לצרף את כל הדוחות של החברות תחת צירוף דוחותיו האישיים של המערער.

17. שגה בית המשפט בגזרו את רכיב מדורו של הקטין מתוך סך של 8,000 ₪, כאשר שכירות דירה 4 חדרים ב**** עלותה כ-5,500 ₪. שגה בית המשפט בכך שהטיל את מלוא החזרי המשכנתא לשכמו של המערער כחלק ממזונות הקטין כאשר עסקינן ברכיב הוני או ברכיב שהוא בחלקו הוני.

18. שגה בית המשפט בקובעו את יחס חיובו של המערער בהוצאות הקטין בשיעור של 80%, וכן שגה בכך שלא חייב את המשיבה בהוצאות משפט נוכח תביעתה המנופחת והמוגזמת. תמצית טענות המשיבה

19. יש לתמוה על עצם הערעור המוגש על ידי מי שמחזיק בנכסים ששווים עולה על 250 מליון ₪ והכנסה חודשית של כמליון ש"ח! לא לחינם צירף המערער אך ורק "שברירי מסמכים" (כלשון המשיבה) בכל הנוגע לרכושו. מתוך מסמכים שהוצגו לעיונו של בית המשפט עולה כי רק מהבניין ב*** הופקו רווחים שנתיים בשנת 2019 בשיעור של 3.375 מליון ₪, בשנת 2020 בסך של למעלה מ-4 מליון ₪ ובשנת 2021 למעלה מ-7 מליון ₪ כאשר המערער זכאי בגין חלקו ל-90% מסכומים אלו. סכומים דומים הרוויח המערער מהמרכז המסחרי שבבעלותו ומנכסים נוספים. המערער לא צירף מסמך מרשויות המס באשר לדמי השכירות

מהנכסים הרבים המצויים בבעלותו והמושכרים על ידו, וכן לא צורפו תדפיסי הבנק של חשבונות הבנק הרבים השייכים לו.

20. בכל הקשור לצרכי הקטין הרי שבית המשפט העריכם על דרך הצימצום וזאת בהתייחס לעושר העצום של המשפחה. באותה מידה יחס היכולות הכלכליות בין הצדדים הוא עצום לפיכך גם קיימת הצדקה לחלוקת המזונות ולחלוקת ההוצאות כפי שנקבעה על ידי בית המשפט בפסק דינו. בדומה פסיקת הוצאות המדור ואחזקת המדור בשיעור של 30% היא על פי הדין המוכר והנוהג.

21. בית משפט קמא ציין מפורשות בפסק דינו כי אינו מתייחס לחלוקת תשלום המשכנתא בין הצדדים, עניין הנתון להכרעה במסגרת ההליך הרכושי. המשיבה מדגישה כי המשכנתא הרובצת על בית המגורים למעשה נלקחה לצורך בניית ביתם האחר של הצדדים שבנייתו טרם הושלמה. **** צרכי הקטין וחלקו של המערער בהם

22. הובהר בפסיקה כי צרכיו הרגילים של קטין המתגורר בשני בתים עולים כדי 2,250-2,500 ₪ לחודש (וראו, כדוגמה – רמ"ש (תל אביב) 51912-03-21 - א.נ.נ' ס.כ.נ, (2021); רמ"ש (מרכז) 59188-10-18 נ.נ' נ.נ' (2018); עמ"ש (מרכז) 65692-11-19 ד.ס.נ' ל.צ.ס. (2019); תלה"מ (ירושלים) 6984-07-19 פלונית נ' פלוני (2019); עמ"ש (חיפה) 56000-10-18 פלוני נ' פלונית (2018); עמ"ש (מרכז) 21704-03-18 א.ו.נ' א.ו. (2018) ורבים אחרים). אלא שזו אמת מידה ממוצעת של קטין המתגורר בבית רגיל. לא כן כאשר עסקינן בקטין שהורגל ברמת חיים גבוהה המתגורר בבית אמיד במיוחד. כאשר עסקינן בהורה המחזיק בנכסים בעשרות או אף מאות מליוני ₪ יש להניח כי צרכי הבילוי, התרבות והנופש של הקטין עולים בשיעור ניכר על צרכיו של קטין ממשפחה במצב כלכלי שונה, כשם שיש להניח שעלויות ההלבשה וההנעלה (בהתייחס לפער שבין מותגים למוצרים רגילים) שלו עולות על אלו של אחר. לפיכך לא יהא זה מופרך בנסיבותיו של הנדון, בהן לא ניתן לחלוק על העובדה הברורה כי מעבר לנכסים המשותפים לצדדים ששווים עולה באומדן צנוע על 10 מליון ₪ יש למערער עצמו נכסים רבים מאוד, שלטענתו רובם הועברו אליו במתנה מהוריו או קרובי משפחה אחרים, ששווים,

שוב בהערכה זהירה עולה כדי עשרות מליוני ₪ נוספים (המשיבה טוענת מאות מיליונים), יש להעמיד את צרכיו של הקטין בשיעור שלא יפחת מכפל צרכיו של קטין ממוצע, היינו כ-4,500 ₪, כאשר סך זה כולל גם את עלויות אחזקת המדור (להבדיל מצרכי מדורו בעניינו נדון בהמשך הדברים). בנסיבות אלו קביעתו של בית המשפט לפיה המערער ישא במזונות הקטין בשיעור 3,000 ₪ וכן בסך נוסף של 30% מצרכי אחזקת המדור (צרכים אשר המערער העריכם בכתב טענותיו בסך של כ-1,000 ₪), היא קביעה סבירה אשר אין מקום להתערב בה וזאת בהתחשב, הן בפערי היכולות בין הצדדים (ואיננו מתעלמים מכך שגם למשיבה רכוש רב באופן יחסי, אלא שרכושו של המערער עולה על רכושה עשרות מונים, לפחות בשלב זה טרם הוכרעה תביעת הרכוש) וכן בעובדה שעיקר זמני השהות מצויים אצל המשיבה והיא זו הדואגת לעיקר צרכיו. נעיר כי ראוי היה שבית המשפט יעריך בסכום קבוע את הוצאות אחזקת הבית ואנו אף ניסינו בדיון שהתקיים לפנינו להביא הצדדים להסכמות לעניין זה ללא הצלחה, בנסיבות אלו נותר את קביעת בית המשפט על כנה.

23. ונבהיר – אכן על פי הדין העברי "אפילו עשיר ומכובד אינו חייב ליתן כסות לבניו אלא המספיק להם לפי צרכם לא לפי עושרם" (הב"ח על דברי הטור, אבן העזר, עג). אלא שעל כך יש להעיר שתיים – האחת, האמירה הנזכרת מתייחסת "לצרכים הכרחיים", היינו שבמישור הצרכים הבסיסים – נדרש ילד ממשפחה במצב כלכלי רגיל לאותם צרכים בסיסים להם נדרש ילד ממשפחה עשירה, אלא שאחר הלכת בע"מ 919/15 בעת פסיקת המזונות איננו בוחנים אך ורק את הצרכים ההכרחיים של הקטין אלא אנו פוסקים לו את כלל צרכיו ההכרחיים והאחרים (אותם נהוג היה לכנות "מזונות מדין צדקה") תוך חלוקתם בין ההורים על פי יכולתם הכלכלית. מעת שכך ברי כי צרכיו הכוללים של ילד ממשפחה עשירה עולים, ועיתים עולים בהרבה, על צרכיו של ילד ממשפחה שאינה עשירה. שנית, גם מעיקר הדין ועוד קודם להלכת בע"מ 919/15 הובהר בפסיקה כי על אף שאיננו מאמירים ומעצימים את צרכיו של ילד עשיר על צרכיו של ילד עני הרי שאין אנו מתעלמים מרמת החיים לה הורגל אותו וילד ועלינו להתחשב בעלויות הנוספות של רמת החיים לה הורגל.

24. נביא לדברים האחרונים מספר אסמכתאות - כך בעניין ע"א 4523/90 קאהן נ' קאהן (קטינה) (1991) הובהר – "ידוע שאין מזונות הילדים מתרבים והולכים לפי עושרו של האב, ובמקביל להתגדלות ולהתרבות היכולת של האב (כשם שאשה "עולה עמו", עם בעלה), אלא, שנוסף על הצרכים ההכרחיים, פוסקים לילד יותר ברווח ובנחת, ולא בצמצום ובצער, כאשר האב בר הכי מבחינה כלכלית ... אכן אם הילד הורגל לרמת חיים גבוהה, אין להמעיט מרמה זו..." (וכן ראו – ע"א 324/88 אדר נ. אדר (1990); תמ"ש (ת"א) 66481/01 פלוני נ. פלונית (2007); תמש (ירושלים) 30174-07-16 - ק.פ.ב. נ' .א.ל.ב., (2018)). וכך בבע"מ (י-ם) 638/04 ו 640/04, ח.ר. נ' ר.ר., (2005) בסעיף 69 לפסק הדין: "הכלל הבסיסי בהלכה היהודית הוא כי מזונות הילדים נקבעים לפי צרכם של הילדים ולא לפי עושרו של אביהם (שרשבסקי, שם, בעמ' 379 ואילך). ברם, אין מדובר בכלל נוקשה ובשוויון מוחלט בין כל הילדים, ללא התחשבות במצבו הכלכלי של אביהם. נהפוך הוא, "למעשה מוצאים דברים אלה את פתרון לפי שיקול דעת בית הדין מתוך התחשבות במסיבות המקרה, המצב הסוציאלי והכלכלי. צרכיהם של ילדים עשויים להיות שונים זה מזה ואין להעלים עין מכך שלילדי עניים אין אותם הצרכים כמו לילדי עשירים, כי ילדי עניים צריכים לפעמים לוותר על דברים דרושים שיש לספק לילדי עשירים" (שרשבסקי, שם, בעמ' 381 – 380). היישום למקרה כמו המקרה דידן, הוא זה: "אם האב אמיד, יש גם מקום לחייבו, מדין צדקה ולא מדין מזונות, לתת לילד לא רק מה שהכרחי אלא גם מה שראוי לו וזה בוודאי תלוי גם באפשרויות הכספיות של האב" (הדגשה שלנו). מתוך שכך וברוח הפסיקה לפיה יש לפסוק את דמי המזונות "בשים לב למכלול נסיבות המקרה" ... "על בית המשפט לענייני משפחה להפעיל את שיקול דעתו בנסיבות כל מקרה ומקרה" (ראו: בע"מ 919/15; עמש (חיפה) 52149-09-16 - מ.א.ר. נ' ד.א.ר. (2017)) במקרים מתאימים אף חויבו אבות אמידים במזונות ילדיהם הקטינים שהגיעו אף לעשרות אלפי שקלים לקטין (ראו: תמש (ת"א) 10521-03-15 פלונית נ' אלמני (2016); תמ"ש 31787-07-16 פלונית נ' פלוני (2019); רמ"ש 56348-08-17 א.מ. נ' כ.מ. (2018)). סוף דבר, נוכח אמידותו

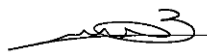
הרבה של המערער ובהתייחס לעובדה שעיקר צרכי הקטין והטיפול בו נופלים לשכמה של המשיבה וזאת בהתייחס לעובדה שהקטין שוהה עם המערער כשלושה ימים מתוך 14 (ועם המשיבה כ – 11 ימים מתוך 14), הרי שפסיקתו של בית המשפט לעניין שיעור המזונות בו חויב המערער אינה חריגה ואין מקום להתערב בה. כמו כן, אין מקום להתערב באשר ליחס שקבע בית המשפט לעניין הוצאות הבריאות והחינוך של הקטין. בהקשר זה נבהיר, כי לא מצאנו עילה להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא לעניין מצבם הכלכלי היחסי של הצדדים. קביעות אלו מבוססות על ממצאי עובדה שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהם, ולא מצאנו פגם בניתוח העובדתי שערך בית משפט קמא בהקשר זה. רכיב המדור 25. בית המשפט הוסיף וחייב את המערער בהוצאות מדור בשיעור 30% מעלויות המשכנתא או שכר הדירה המשולמים על ידי המשיבה ובלבד שעלותם לא תעלה על 8,000 ₪. ובכן, לעניין זה חויב בעלויות המדור ב-30% עבור קטין אחד הוא בגדר הלכה פסוקה ידועה וותיקה (וראו – ע"א 52/87 הראל נ' הראל (1989); ע"א 3301/92 טלמור נ' טלמור (1993); ע"א 2697/92 שם טוב נ' שם טוב (1993) ורבים אחרים). ואולם יש לחדד ולהבהיר כי החיוב ראוי שיהיה מתוך החלק המשולם על ידי המשיבה עבור מדור זה. ואם כן, מכיוון שהמשיבה גרה בנכס השייך לשני הצדדים הרי שמהפן ההוני אף תשלומי המשכנתא נופלים לשכמם יחדיו. לכן, ומעת שהמערער מחויב בכל מקרה לשאת מהפן ההוני-רכושי במחצית המשכנתא, הרי שגם אם נראה בחלקה הנותר של המשכנתא (מחצית) אותו נדרשת המשיבה לשלם כחלק מהוצאות המדור להן היא נדרשת, הרי שעל המערער לשאת ב-30% מתוך מחצית זו ולא מכלל תשלום המשכנתא. במילים אחרות, המערער אמנם חב לשאת ב-30% מעלות המדור כולו, אולם הוא ממלא חלק מחובה זו על ידי כך שהוא נושא בתשלום מחצית המשכנתא ברכיב ההוני. ניתן לומר כי רעיונית המערער מעמיד לרשות הקטין את מחצית הדירה "שלו", ולפיכך עליו לשאת רק ב-30% מהעלות של המחצית "של המשיבה". לצד זאת, כאשר במסגרת ההליך הרכושי יבוא בית המשפט להתחשב בתשלומי המשכנתא כחלק מהאיזון הרכושי בין הצדדים, יהא עליו להביא בחשבון שחלק

מתשלום המשכנתא צריך להיזקק כקיום חובת המדור של המערער ואין להביאו בחשבון לזכותו במסגרת האיזון. ככל שתצא המשיבה מבית הצדדים ותשכור דירה למגוריה ולמגורי הקטין או תרכוש דירה ותישא בהלוואת משכנתא בגינה, אזי יידרש המערער לשאת ב-30% מהוצאות שכ"ד או עלויות המשכנתא בכללותן ובלבד שאלו לא יעלו על 8,000 ₪ לחודש. עוד נוסף ונאמר כי בהתייחס ליכולתם הכלכלית של הצדדים ורמת החיים לה הורגלו העמדת שיעור דמי השכירות מהם יגזר מדורו של הקטין עד תקרה של 8,000 ₪ היא סבירה ואיננו מוצאים מקום להתערב בה, שכן היא תואמת עלות שכירות בית פרטי רחב ידיים בעיר ****, כפי שהתגוררו הצדדים עד כה. אם נבוא ונסכם פרק זה – איננו מוצאים מקום להתערב אף בקביעת בית המשפט לעניין שיעור חיובו של המערער במדורו של הקטין ואולם קובעים אנו ומבהירים כי בהתייחס לחיוב החל מינואר 22 כפי שנקבע על ידי בית המשפט הרי ששיעור חיובו של המערער במדור הקטין (30%) יגזר ממחצית שיעור המשכנתא המשולמת כל עוד מתגוררת המשיבה בבית ולא שוכרת או רוכשת בית אחר למגוריה ומגורי הקטין, תוך שלגבי המחצית השנייה יביא בית המשפט בחשבון במסגרת ההליך הרכושי את העובדה שהיא כוללת גם רכיב של מדור. החלטת בית המשפט למזונות זמניים 26. החלטת בית המשפט בעניין המזונות הזמניים שונה לכאורה מפסק דינו הסופי. בית המשפט חייב את המערער במזונות בשיעור של 1,650 ₪ (במקום 3,000 ₪) ומנגד חויב המערער במלוא תשלומי המשכנתא כחלק מחיוב המזונות ומלוא הוצאות החזקת המדור (החלטה מיום 16/7/20). להחלטה זו חשיבות רבה שכן בית המשפט הוסיף והורה בפסק דינו כי המשיבה לא תידרש להשיב תשלומים ששולמו בעודף ביחס לחיוב בפסק הדין הסופי, ובלשונו בסע' 47 ד לפסק הדין – "...עוד בנוסף, עד כה הוטל על האב מלוא החיוב בדמי המשכנתא ועלויות אחזקת מדור בבית המגורים, לפי ההחלטה הזמנית מיום 16.7.20. אינני מוצאת להורות על השבה כלשהי, בשים לב להלכה בדבר מזונות שנאכלו, אך אינני מוצאת להוסיף לתקופה שנקבעה חודשי חיוב נוספים. לציין כי במסגרת פסק דין זה לא התייחסתי לאופן חלוקת תשלום המשכנתא בין הצדדים לאחר מועד פסק הדין, עניין

שקשור להליך הרכושי" לסברתנו, כאמור לעיל, מחצית מהתשלום אותו חויב המערער לשלם בגין החזר המשכנתא היא בגדר חיוב רכושי אותו היה על המערער לשאת בכל מקרה, כך שמהפן הנוגע למזונות חויב המערער לשלם כמזונות זמניים את מלוא חלקה של המשיבה במשכנתא (מחצית) תחת 30% שנקבעו לו בפסק הדין הסופי, פער זה מתקזז פחות או יותר עם שיעור המזונות הנמוך יותר שנקבע למערער במסגרת פסק הדין גם אם איננו מתעלמים מכך שבמסגרת המזונות הזמניים חוייב המערער לשאת אף במלוא הוצאות אחזקת הבית. יש להניח כי הפערים המסוימים הקיימים, בכל זאת, ילקחו בחשבון בעת הדיון בהליך הרכושי ובתביעת דמי השימוש שהגיש המערער ואולם אין מדובר בסך משמעותי אשר ראוי להורות בגינו על השבת מזונות שנאכלו. סיכומם של דברים – 27. חיוב המדור שהושת על המערער בפסק דינו של בית משפט קמא יצומצם ל 30% ממחצית המשכנתא כל עוד מתגוררת המשיבה בבית הצדדים. ככל שתשכור או תרכוש דירה למגוריה יעמוד שיעור המדור כמפורט בפסק דינו של בית משפט קמא. כל שאר קביעות וחיובי פסק הדין, לרבות שיעור חיובו של המערער בהוצאות הקטין, ייוותרו על כן. 28. מאחר ועיקר טענות המערער נדחו איננו עושים צו להוצאות. 29. הערובה שהופקדה על ידי המערער תושב לידי באמצעות בא כוחו. 30. ניתן לפרסום ללא פרטי הצדדים. ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"ג, 19 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

אבי סתוי, שופט

צבייה גרדשטיין פפקין, שופטת

צבי ויצמן, שופט

אב"ד